

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa R. Z.

przeciwko Przedszkolu Publicznemu w G.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 stycznia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L. z dnia 9 maja 2013 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 9 maja 2013 r. Sąd Okręgowy w L. w sprawie z powództwa R. Z. przeciwko Przedszkolu Publicznemu w G. o ustalenie, że jest zatrudniona u pozwanego na podstawie umowy na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na skutek apelacji powódki odrzucił apelację powódki w zakresie żądania odszkodowania (pkt I), w pozostałym zakresie apelację oddalił (pkt II).

Powyższy wyrok powódka zaskarżyła skargą kasacyjną w części, tj. w punkcie II w zakresie oddalenia apelacji. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka podniosła, że w sprawie występuje oczywista zasadność skargi. Zdaniem skarżącej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd drugiej instancji orzekając w sprawie powielił błędy Sądu Rejonowego w zakresie możliwości odstąpienia od zasady wyrażonej w art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela, co polega na uznaniu,

że pozwana miała prawo do zawarcia z powódką terminowej umowy o pracę. Powódka wskazała, że przepisy cytowanej ustawy gwarantują jej prawo do nawiązania stosunku pracy na czas nieokreślony, tym samym zawarcie umowy na czas określony powinno wynikać bezpośrednio z sytuacji organizacyjnej pozwanej w chwili zawierania umowy o pracę. Zdaniem powódki liczba uczniów w przedszkolu nie może stanowić podstawy do zawierania umów o pracę na czas określony, bowiem brak jest elementu pewności w tym zakresie z uwagi na nieznaną liczbę dzieci, które mają uczęszczać do przedszkola w latach przyszłych, zatem naruszenie art. 10 ust. 7 Karty Nauczyciela jest nader oczywiste.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji. Artykuł 398⁴ k.p.c. określa wymogi formalne, jakim powinna odpowiadać skarga kasacyjna. Skarga kasacyjna powinna, poza spełnieniem wymagań przewidzianych dla pisma procesowego, zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części, przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie oraz wniosek o uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żadanego uchylenia i zmiany (art. 398⁴ § 1 k.p.c.).

Istotą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia jest wykazanie przez skarżącego okoliczności, które podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy podczas tzw. przedsądu, czyli wstępnego badania sprawy, mającego na celu stwierdzenie występowania jednej z przesłanek skargi, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Przesłankami tymi są: 1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, 2) potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) nieważność postępowania lub 4) oczywista zasadność skargi. Podstawowym celem instytucji przedsądu jest bowiem rozważenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej

wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147). Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie tzw. przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, LEX 560541).

Odnosząc się do podnoszonej przez skarżącą w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania argumentacji wskazać należy, że Sądu obu instancji ustaliły, że powódka uczyła sześciolatki a strona pozwana zawierając z powódką umowę o pracę miała wiedzę, że od 1 września 2012 r. sześciolatki obejmie obowiązek szkolny i tym samym znacznie zmniejszy się liczba dzieci w przedszkolu. Wyjątek dopuszczający zatrudnienie nauczyciela kontraktowego na podstawie umowy o pracę na czas określony uregulowany został w art. 10 ust. 7 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674 ze zm.). Zgodnie z tym przepisem jest to prawnie możliwe tylko wówczas gdy zachodzi potrzeba zastępstwa nieobecnego nauczyciela lub potrzeba wynikająca z organizacji nauczania (postanowienie Sądu Najwyższego z 24 września 2012 r., I PK 106/12, G.Prawna 2013/170/9). Sądy obu instancji uznały, że w przypadku powódki zatrudnienie nauczyciela na czas określony było możliwe z uwagi na zaistnienie potrzeby wynikającej z organizacji nauczania. Potrzeby wynikające z organizacji nauczania, które uzasadniają zatrudnienie nauczyciela na czas określony, mogą być spowodowane szczególnym charakterem prowadzonej działalności przez szkołę, w której występuje niepewność co do czasu prowadzenia określonej działalności, np. liczby uczniów (wyrok Sądu Najwyższego z 4 września 2007 r., I PK 104/07, LEX nr 375721; wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 1998 r., I PKN 499/98, OSNP 2000 nr 3, poz. 105). W stanie faktycznym tej sprawy,

uwzględniając wskazane orzecznictwo oraz zawarty w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wywód prawny, Sąd Najwyższy nie widzi zatem sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ani oczywiście błędnej, widocznej na pierwszy rzut oka wykładni lub widocznego w taki sposób niewłaściwego zastosowania prawa. A tylko w takiej sytuacji wskazana przesłanka uzasadnia przyjęcie skargi.

Skarżąca nie wskazała na inne przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, w postaci występowania w sprawie zagadnienia prawnego, bądź potrzeby wykładni przepisów, tym samym ze względu na brak oczywistej zasadności skargi, Sąd Najwyższy z przytoczonych względów orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

eb